

med Hensyn til dette Punkt, som jo er et ømt Sted for ham. Det er i denne Retning, jeg har figtet ved de Ytringer, som jeg har tilladt mig at fremsætte.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Inden jeg gaar over til at omtale det foreliggende Lovforslag, maa det maaſte være mig tilladt at gjøre en lille Afſtikker over til det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd). Han ſagde, at det var fuldstændig umuligt at uddanne hele den værnepligtige Maſſe, og at, dersom vi vilde blive ſtaaende derved og ikke give tilſtrækkelige Midler til Uddannelsen, ſaa vilde han ſtemme imod hele Hæverordningen. Bevifer for denne ſin Paaſtands Rigtighed hentebe det ærede Medlem — eller han forſøgte ialfald at hente dem — fra Frankrig. Nu udtalte jeg allerede forleden Dag, da jeg havde Ordet, min Betragtning over, at man, hver Gang vi forhandlede en Sag af ſaa ſtor Betydning ſom vort Hæverſen, udelukkende holder ſig til fremmede Tilſtænde, iſtedetfor at ſe efter, hvad der er bedſt tjenligt for vort hjemlige Behov. Jeg tror imidlertid ikke, at det Beviſ, ſom han førte for ſin Paaſtands Rigtighed, holder Stik, thi, efter hvad der er kommet til min Kundſkab, forekom der netop i den frankſtydſte Krig Exempler paa, at Folk, ſom vare 6 Aar gamle i Tjeneften, gjordebaarligere Modſtand end ganſke unge Soldater, ja, man havde endog Exempler paa, at Folk, ſom havde ſaaet en ſeaaarig Uddannelse, ſmed baade Vaaben og Bagage og alt det Dvrige, ſom de førte med ſig, hvilket de unge Soldater dog mangen Gang ikke gjorde. Der kan naturligviſ være Undtagelſer fra enhver Regel, men jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem her med nogen Ret kan kaſte Bebreidelſer over paa Gambetta for det, ſom Keiſerdømmet havde forſkyldt. Men hvad ligger nærmere for os her end at ſe paa vore egne Forhold? Naar vi ſammenligne vort Land med Hensyn til den militære Stilling med et ſaadant Land ſom Frankrig, ſom man tidligere med Rette har kaldt Europas ſtørſte Militærmaagt, og ſom var ſaaledes ſtillet, at det ved enhver Leilighed, ſaa ſnart der kom politiſke Forviklinger tilſtede, altid lagde et afgjørende Lod i Vægtſkaalen, hvorledes vil da Danmark, vort lille, underkuede Land, med Rette kunne gjøre Fordring paa at lægge et Lod i Vægtſkaalen overfor europæiſke Forviklinger? Dersom det ærede Medlem ſaa vil ſige, at Uddannelsen vil blive daarligere, ſaa ſkal jeg villig erkjende, at, ſtulle vi uddanne vore Soldater ſaaledes, at vi ſkulde holde dem 3—5 Aar inde, vilde det blive en daarlig Uddannelse, naar den ikke var bedre end den, de nu faae. Det er erkjendt af alle her; ogſaa af den høitærede Krigsminiſter, at vi nu engang ere komne bort fra, hvad jeg vil kalde ſtaaende Hær eller længere Tjenſtetid; men ere vi enige derved, ſaa kunne vi ogſaa let være enige om, at ſaa taaler vor Hær og vore Solda-

ter ingen Sammenligning med Hære, der have 3—5 Aar til deres Uddannelse. (En Stemme: Ja, men naar de ſaa ſkulde ſlaas?) De Herrer kunne gaa tilbage til vor egen Krigshistorie og hente Exempler derfra; lader os gaa tilbage til Dybbøl, til de Stander, ſom ikke vare af nogen Betydning lige overfor Udbandets Feltſtander. Vore Tropper have forſvaret dem og det mod Soldater, ſom havde en langt længere Uddannelse end vore. (Modſigelse). Have ikke vore Folk, efter at være udtagne ved Lodtrækningen, ſom da var tilſtede iſølge vor daværende Hæverordning, og efter 6 Aars Uddannelse, have de ikke forſvaret ſig med Hæder og gjort Fyldeſt ved Dybbøl? (Stemmer: Nei, det var ikke ved Dybbøl). Var det ikke ved Dybbøl? Jeg veed ikke bedre, end at de fleſte Regimentter der bleve forſtærkede og ſupplerede med Erſtattingsmandſkab, ſom kun ſik en ſaa kort Uddannelse. (Sagd og Flere: Det var paa Als, ikke ved Dybbøl!) Ja, diſe henkaſtede Paaſtænde ere ikke tilſtrækkelige til at overbevise mig om, at det ikke holder Stik, hvad jeg har ſagt. Desforuden kunde man gjerne paaſe Exempler paa, at Soldater med ganſke kort Uddannelse ere blevne ſtyrkede ved, at de have haat, hvad jeg vil kalde den rette Mand, og at der var lagt endnu ſtørre Kraft i deres Haand derved, at de havde dygtige Førere. Man har endog Exempler paa, at en Hær af Træſkomænd og Bønder har ſlaaet regulære Tropper, fordi de have haat gode Førere. (Sagd og Flere: Hvor?) Jeg tror ikke, jeg behøver at citere Hiſtorien i den Henseende; thi ſaa megen Kjendſkab til vort eget Lands Hiſtorie, forudsætter jeg, har det ærede Medlem. Naar vi nu gaa over til den foreliggende Sag, ſaa er det viſnok klart, at Enhver vil ſøge at benytte ſig af de indbundne Erſværing, der ere gjorte, ſiden Hærløven førſt kom til at træde i Kraft, og der bliver da forſkjellige Spørgſmaal, ſom man maa klare for ſig ſelv for at vide, hvilken Stilling man vil indtage til den foreliggende Sag. Der er ſaaledes det ſinancielle Spørgſmaal, dette er jo et væſentligt Spørgſmaal, idet det jo lidet kunde hjælpe, om vi enedes om at bevilge ſaa og ſaa Meget til vor Hæverordning, naar vi ſaa Intet havde i det Dieblit, da vi ſkulde bruge Hæren, og hvor det da netop vil gjælde om at have Penge, eller — med andre Ord — det vilde lidet hjælpe, om vi drog ſaa ſtærkt ud af vore Skatter, at Kaſterne vare tomme, naar vi endelig kom til den Tid, da vi ſkulde til at benytte Hæren. Men jeg kan ogſaa ſige, at det har glædet mig, at, hver Gang der er blevet ſtillet Krav med Hensyn til denne Sag til Folkethinget, have altid Udtalelſerne — i alt Fald fra den allerſtørſte Del af Medlemmerne — gaaet i den Retning, at man med Beredvillighed vilde offre Noget for denne Sag. Dette Noget har ganſke viſt været forſkjelligt, men man har dog altid villet offre Mere eller Mindre. Der er kun et eneſte